

W. G. van de Hulst

VOETSTAPJES IN DE SNEEUW

VOOR ONZE KLEINEN

19

A black and white line drawing illustration of a group of children holding a large rectangular sign. The sign contains the title and author information. At the bottom of the sign, a small cat is walking. Two birds are flying above the sign. The children are drawn in a simple, sketchy style.

VOETSTAPJES IN DE SNEEUW

door
W. G. VAN DE HULST

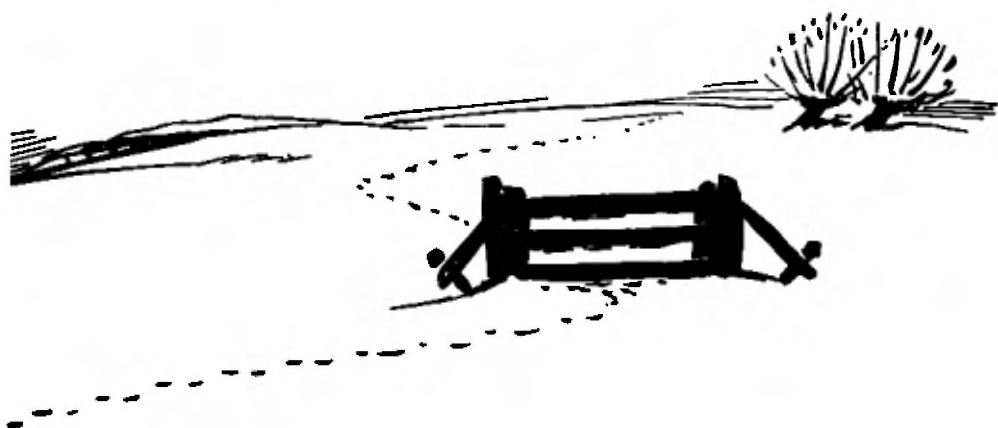
19

Met tekeningen van Willem G. van de Hulst

8e druk
104e-113e duizend

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

1. Van wie zijn ze?

Kijk! ... voetstapen in de sneeuw.

Kleine voetstapjes maar; hier een kuiltje, daar een kuiltje.

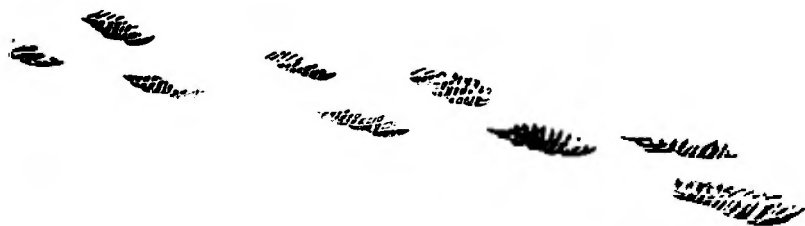
Dat hebben vast twee kleine klompjes gedaan.

Maar van wie zouden die kleine klompjes zijn?

Het land is wit en breed en stil.

Er is niemand. Twee zwarte kraaien zitten op een witte boom.

En 't is bitter koud.

Kijkl... daar be ginnen ze, de voetstapjes.

Ze gaan van de weg af de dikke sneeuw in, naar de sloot. Ze gaan de sloot over. Dat kan: Er ligt dik ijs in de sloot... Ze gaan het land in, het witte, het wijde, het stille land. Ze gaan vèr, heel vèr... Ze komen bij een brugje, die voetstapjes; — hìer een kuiltje, dáár een kuiltje.

Maar — bij dat brugje staat een hek.

Kijkl... daar raken de voetstapjes in de war: allemaal kuiltjes dicht bij elkaar. En de sneeuw is van het hek af gestoven.

Maar achter het hek, — kijk, dáár gaan de voetstapjes weer verder, nòg dieper het witte, het wijde, het stille land in.

De klompjes zijn vast over dat hek heengeklommen. Maar van wie zouden die klompjes zijn? Waar zijn die voetstapjes vandaan gekomen? Waar zullen die voetstapjes zijn heengegaan? O, het land is zo ver en zo stil; zo wit en zo wijd. De bomen en de struiken, de hekken en de brugjes liggen dicht weggestopt onder de dikke sneeuw.

Er is nie mand, nie mand!

De sneeuw ligt zo mooi, zo glad als een glinsterende deken van witte zij. Alleen de voetstapjes gaan er door, maken er kuiltjes in.

2. Wie zal naar ze kijken?

Er komt een boerenwagen aan langs de witte weg.
Een paard sjokt ervoor. Pòf! Pòf! gaan de zwarte
paardepoten. Knoerp! knoerp! gaan de grote
wielen in de sneeuw.

Een dikke boer zit op de bok.

Hij heeft warme wanten aan voor de kou. Hij houdt
zijn neus vast met zijn ene hand: zijn neus is zo
koud.

Zal hij kijken naar de kleine voetstapjes, die over
de sloot gaan het wijde land in?

Welneen!

Er komt een oude bedelaar langs de witte weg.
Hij steunt op een stok. Zijn grote voeten glijden
over de sneeuw. Hij bromt.

Heel, héél in de verte staat de witte kerktoeren in

de grijze lucht. Daar is het dorp. Daar kan hij misschien wel een warm hapje eten krijgen voor de kou. Maar het dorp is nog zo ver! En hij heeft zo'n honger. En zijn grote voeten glijden zo. Hij bromt. Zal hij kijken naar de kleine voetstapjes, die over de sloot gaan het wijde land in?

Welneen!

Er komen drie kinders langs de witte weg. Twee kleintjes zitten op een slee, warm ingepakt. Een grote jongen trekt ze. Zijn klompen hompelen in de sneeuw. 't Zijn de kinderen van de molen. Het kleine jongetje op de slee zegt tegen het meisje: „Lekker, hè? Vanavond! O lie bollen!” „Nou!” zegt het meisje. „Oudejaarsavond, hè? Nou!”

En ze kruipe nóg dichtertegen elkaar om de kou. Zullen zij kijken naar de kleine voetstapjes, die over de sloot gaan het wijde land in?

Welneen!

Wie zal naar die voetstapjes kijken?

Nie mand.

3. Bel lo, de klei ne hond

Maar dan...

Dan komt er een kleine, verdrietige hond aan langs de witte weg.

Hij zoekt wat.

Hij kijkt; — hij luistert, met zijn oren recht op; — hij snuift met zijn snuit hoog op in de lucht, net of hij iets ruiken wil.

Dan tippelt hij maar weer verder.

Hij snuffelt met zijn koude neus verdrietig langs de sneeuw; — al maar verder.

Opeens? ... Opeens staat hij stil.

Ja...? Ja...? Hij ruikt wat.

Dáár is het! Dáár is het, — héél duidelĳk.

Die kleine hond, — hij ruikt aan de voetstapjes, die van de weg af naar beneden gaan, de sloot over, de witte, wijde landen in.

Ah! En zijn kleine staart kwispelt van blijheid.

Ja, ja... Die kleine hond tippelt óók de sloot over, de witte, wijde landen in. Hij ruikt, hij snuffelt aan de voetstapjes. Zij wijzen hem de weg.

Maar dan komt hij bij het hek, waar die voetstapjes in de war zijn geraakt. En dan raakt hij zelf óók in de war.

Hij staat stil. Hij kijkt weer rond; maar hij ziet niemand. Hij luistert en snuift...

Waar, wáár zou ze toch zijn? Hij moet naar haar toe; maar hij kan haar niet vinden.

Hij ruikt verdrietig aan het hek. Ja, ja... Hij ruikt haar wel... Hij moet haar vinden. Maar hij kan niet onder het hek door: de sneeuw ligt veel te dik. De kleine hond, — hij jankt zacht... Och, wie zal hem horen in het witte, wijde, het stille land? Kan hij niet onder het dek door, dan er maar over heen.

Hij springt, hij klautert, — hij valt terug in de sneeuw. En 't moet tòch! Hij klimt nòg eens, nòg eens... Ah! Hij zit al boven òp het hek. Hij duikt aan de an dere kant weer om laag.

Voor uit!... Ja, hier zijn de voetstapjes óók. Hij ruikt ze weer... Verder! Al maar verder de witte, wijde, de stille landen in. Voor uit!

Nu staan er, náást de voetstapjes, overal heel kleine kuiltjes in de glinsterende deken van witte zij... Dat hebben de hondepootjes gedaan.

4. Waar is Miep?

Moe der had olie bollen ge bakken; — want als het donker werd, zou het ou de jaars a vond zijn.

Glimmend gouden olie bollen met krenten en rozijnen en suka de; — heer lijk!

En moe der had ge zegd: „Miep, hoor eens! . . . Jij bent een flinke meid; jij kan best een boodschap doen.”

„Ja, moes, ja!”

„Jij moet naar grootmoe en grootva gaan: olie bollen brengen. Grootmoe is al zo oud; die bakt zelf geen olie bollen meer.”

„Ja, moes, ja . . . O, grootmoe zal heel erg blij zijn, hè moes? Ik durf best, hoor!”

„Ben je niet bang voor de kou? Neen, hè? Je bent een ferme meid. En hoor eens: ik heb aan de bakker ge vraagd, of je meer rijden mag . . .”

„Op de kar? Op de bok, moes? Achter het paard? . . . O, ja, ja! Lekker!”

„Ja, en 't mag . . . De lange, witte weg héle maal af tot bij de molen. Daar moet je afstappen. Dan moet je het smalle wegje lopen tot aan grootmoe's huis. Dat weet je wel, hè?”

„O, ja, ja, moes! Best, hoor!”

„De bakker rijdt nog verder door, maar hij komt gauw terug. Dan moet jij ook gauw terug komen van grootmoe. Hij zal op je wachten bij de molen.

Mooi, hè? En dan ben je vroeg weer thuis. En dan mag jij van avond de mooiste oliebol uit zoeken, hè?"

„Ja, o, ja!" ... Miep danste van de pret. „Moes, ik zoek zo'n grote met allemaal van die lange, ron de punten er aan; — die is lekker."

Moeder had Miep bij de bakker gebracht.

Miep was dadelijk op de bok geklommen, diep weggedoken in haar dikke mantel, haar dikke das, haar dikke muts.

„Vôrt, peerd!" zei de bakker... Hè, de wielen knoerp ten in de sneeuw.

De hengsel mand met de olie bol len stond bij Mieps klompjes op de bok; — het deksel stijf dicht... er lag ook nog een klein zakje poe der sui ker in; naast de olie bol len.

„Dag, moes,... dá-âgl!"

Maar — een poosje later...

Toen moes uit het raam van de kamer naar buiten keek, — wie zag ze daar alweer door de straat lopen?... De bakker!

Moes schrok. Hoe kon dat?

Ze tikte haastig op de ruit:

„Bak ker! bak ker!..."

Toen liep ze naar buiten.

„Waar is Miep?"

„Miep?...” vroeg de bakker, „Miep is toch weer thuis?”

„Neen,” schrok moes, „neen, he le máál niet.”

„Niet thuis nog?” schrok ook de bakker, — „maar hoe komt dat dan?”

En de bakker vertelde: „Wij reden samen weg, Miep en ik. En Miep had zo'n pret! En ze vertelde

dat grootmoe zo héél erg blij zou zijn... Och, maar ginder, bij de brug, was de weg zo glad van de sneeuw. Mijn paard gleeed uit en viel... Ja, dat was erg; we schrokken zo. En 't was heel moeilijk, dat arme, oude beest weer op de been te helpen. Och, en toen het eindelijk weer op zijn poten stond, toen... toen zag ik, dat zijn éne voorpoot erg bloedde. Neen, ik kon met dat zieke beest niet verder rijden. Ik heb nog tegen Miep gezegd: „Ga maar weer gauw naar je moeder terug, hoor kind! 't Is zo bitter koud“... En is ze nou nòg niet thuis? Ik heb niet gezien, waar ze is heengegaan. Ik heb alleen naar mijn arme paard gekeken... En nou? Ja, ik weet ook niet, waar de kleine wegloopster is. En dat in die kou!”

„O,” zei moes, „o, mijn arme kindje! Waar zou ze zijn?“... Moeder keek zo bang, zo verdrietig. En ze liep da delijk het dorp in, om haar kindje te zoeken...

De bakker zei: „Ik zal ook zoeken gaan, hoor!”

De deur van het huis bleef op een kiertje open staan.

Toen kwam er een kleine, witte hondepoot door.

Die duwde de kier wijder open.

Bello was naar buiten gesnapt.

Maar dat wist niemand.

5. Ah! Daar heen! Daar heen!

Bello was boos ge weest.

Waarom had hij niet mogen mee gaan met zijn kleine vrouwtje? Hij mocht immers *altijd* mee. Ja, hij had wel ge zien — schuin door het raam heen — dat ze bij de bakker op de kar klom. Hij had wel ge zien, dat ze wegreed en he lemaal niet meer omkeek... Hem ver gat ze; hem liet ze maar al leen in huis.

Ja, Bello was ècht boos ge weest; — ver drietig ook.

Maar nu — nu was hij tòch weg ge snapt door de kier van de deur. Nu ging hij tòch mee.

Hij holde de straat door. Daar was de kar van de bakker ook heen ge gaan... Voor uit! Ver der! Het dorp uit! De lan ge, witte weg opl Zijn kleine vrouwtje achter nal

Maar op die weg zag hij de kar met zijn vrouwtje niet meer.

Domme hond! Het paard stond im mers al lang weer op stal; — een witte doek om zijn poot. De kar stond im mers al lang weer in de schuur. Moe der liep im mers al lang te zoe ken in het dorp. Zij de éne kant uit; de bakker de àndere kant uit. En ze vroegen aan alle mensen, of ze Miep ook hadden ge zien; — die kleine weg loop ster.

Maar — dat al les wist de bo ze Bello niet.

Hij... Hij tip pel de maar door, de lan ge, wit te weg
ver der.

Hij snuffel de ver drietig langs de kou de grond. Hij
keek. Hij luis ter de.

Och, hij zag al een sneeuw, witte, glin ste ren de
sneeuw.

Hij hoor de al een het rit se len van de sneeuw, die
van de bo men viel, als de wind voor bij kwam. Hij
ging tòch ver der... Een klei ne, ver drietige hond
in die wij de, wit te we reld.

Wie zou aan hem den ken?

Nie mand.

Maar toen — toen had hij op eens aan de kant van
de weg voet stapjes ge zien. Ze gin gen om laag de
wij de, wit te lan den in.

Hij had ze ge ro ken ook. Zijn scher pe hon de neus
kòn zo fijn ruiken.

Ah! Dáár heen! Dáár heen! Daar er gens moest zijn
klei ne vrouwtje wel zijn.

Hij was haastig mee ge tippeld met de voet stap
pen. Hij was het hek o ver ge klom men. Hij was ver
der ge dwaald; àl maar ver der.

En nu op eens...?
Still

Bello blijft staan; — zijn kleine oren scherp recht-
òp: Hij hoort wat!

„Moeder, móé...! O, móé-óé-der!”

Het komt van heel ver uit de witte, wijde landen:
het klinkt zo zacht, zo verdrietig; maar Bello's fijne
oren horen het wel.

En Bello? ... Zijn ogen schitteren; zijn koude staart
slaat op eens wild heen en weer...

„Au-wàfl”... Hij jànt van blijheid.

Ja, ja! Ze is het! Ze is het!

Zijn kleine vrouwtje! Ze is het!

Hij slaat zijn oren in zijn nek; — hij neemt een wilde
sprong en vliegt vooruit; — zijn kleine, vlugge
poten maken lange, diepe slierten in de sneeuw...

„Au-wàfl”... Hij jankt van blijheid, van ongeduld.
Ze is het, zijn kleine vrouwtje, zijn kleine Miep; —
en hij moet naar haar toe; hij moet bij haar zijn; hij
moet... „Au-wàfl”

Zien kan hij haar nog niet; horen wel; — àl duidel-
lijker... „Moe, moel O, móé-óé-der!”

En op eens boven over een hoge, witte rand heen
in 't land... Dáár is ze! Ze ligt in de sneeuw!

„Au-au-au-wàfl! Wàfl!”

Grote, wilde sprongen...

Bom!

Boven op haar valt hij neer, grijpt haar met zijn po-
ten, zijn tanden; bijt haar in haar manteltje; geeft

haar met zijn rode tong een slier over haar koude neus.

Zó blij is hij; zo heel, héél erg blij is hij.

„Au-wāf-wāf-waf!”

„Bel lol . . . Nee-nee, Bel lol!” hijgt het kleine meisje.

Ze schrikt zo, ze duikelt om in de sneeuw door die wilde hond; maar ze is toch óók zo blij in eens, zo heel, héél erg blij.

„Bel lol . . . Ol!”

6. Dom me Miep!

Arme Miep! ... Lig je daar nu in de koude sneeuw?
Met je bange gezichtje; met dikke tranen in je
ogen; met die wilde, speelse hond boven òp je?
Hoe is dat zo gekomen?

Dom meisje! ... Vond je het zo erg, dat het paard
was gevallen en dat de bakker niet verder kon rij-
den? Vond je het zo erg, dat grootmoe en grootva
nu geen olieballen zouden krijgen? Vond je dat zo
heel, héél erg?

En ben je toen maar, heel stille tjes, het dorp uitge-
lopen, die lange, witte weg op, — heel *alleen*?

Dacht je: „Nu hebben die arme grootmoe en die
arme grootva vanavond, op de oude jaarsavond,
geen olieballen? ... Ik zal de lekkere mand tòch
gauw wegbrengen! Ik zal de lange, witte weg lopen
tot aan de molen, en dan het kleine zijwegje in naar
grootmoe's huis? Ik zal wel héél hard lopen...?”

Heb je dat gedacht? Dom kind, dat kòn toch niet.
Het is midden in de winter; het is zo bitter koud.
En de weg naar de verre molen is zo lang, zo lang,
— zo eenzaam, zo wit ...

Ben je zo moe geworden op die lange weg?

Och, — en ben je toen *slim* geweest?

Heb je gedacht: „De molen is zo vèr? Ik ga de witte
landen door; de sloten zijn bevroren; — 't kan
best? En dan is de weg veel *kort*er?”

Heb je dàt ge dacht?

Ja, toen 't zo mer was, ben je — met groot va sa men — ook eens door de lan den heen, de hek ken over, naar zijn huis je ge gaan. Ja, dàt kon best; — sa men. Groot va wist goed de weg; maar die weg weet jij niet meer. En de wij de lan den zijn zo wit nu, en zo en zaam in de barre win ter. Niemand kon je de goe de weg wij zen.

Dom me meidl Zó, door die wij de, wit te wereld heen, wil de je groot va's huis je zoeken; — maar dat kòn, neen, dat kòn toch niet.

En nu weet nie mand, nie mand, waar je bent heen ge gaan.

Alleen Bel lo, — je trou we, klei ne vrind, die heeft je tòch ge von den... Och, Bel lo is maar een hond je, een klei ne wil de, speel se hond. Hij is bo ven op je ge spron gen, zó blij was hij, dat hij je vond. Och, maar hel pen kan hij je niet.

Ar me Miep!...

* *
*

Je bent de hoge rand over geklommen bij de bre de sloot. Je hom pel klomp jes zijn uit ge gle den op de glad de sneeuw.

Je bent met je ene been ge botst te gen een boom aan de kant... Aul

En toen je — hui lend van schrik — weer wil de op-

staan kòn je niet opstaan: je ene voet deed zo vreselijk pijn.

„Moeder! . . . O, moe, móé der!” heb je in je bangheid geroepen . . . „Moe-oe-óé-der!”

Maar moeder was zo vèr. Hoe zou zij je horen? . . . Je hebt zo bitter geschreid; je hebt met je koude handen in de sneeuw gekrabbeld; je hebt geprobeerd tòch weer op te staan, tòch grootva's huis je te vinden . . . Arm kind! Die erge pijn! Je kòn niet opstaan.

En je was zo alleen; zo bàng alleen.

O, en als het donker worden zou . . . !

Wat heb je toen gedaan?

Toen heb je je koude, verkleumde handjes saamgevouwen; en je ogen, vol tranen, heb je eerbiedig dichtgegaan. En heel zacht hebben je lippen wat gezegd.

Zo zacht . . . Zou dàt helpen?

Wie zou het horen?

Maar jij, jij wist wel, wie het horen zou.

God, in de hemel, zou het horen; — al waren je woorden zo zacht, zo bang.

Moeder niet. Grootva en grootmoe niet. Zij wisten niet eens waar je wàs. Maar God in de hemel, zag jou, dom meisje, wel in het wijde, witte, eenzame land van de winter.

En dáár om had jij je handjes gevouwen, je ogen

dicht ge daan. Dáár om had jij Hem verteld van je bangheid, je verdriet, je pijn.
Toen was je tòch niet al leen.

En Bello was gekomen.

Wild en blij was hij gekomen over de hoge rand heen, — en boven op je gesprongen, jankend van blijheid... „Au-au-au-wàf! Waf!...”

En nu? Nu vecht je met hem, omdat hij zo wild, zo woest is, zo speels. Je wilt hem vertellen van je verdriet. Hij hoort niet eens naar je...

Je ene klomp ligt weggerold op de sloot. Bello pakt hem, schudt hem wild heen en weer; — laat hem tòch weer liggen.

Bello vliegt op de lekkere mand voor grootmoe en grootva toe. De mand ligt daar ook ergens in de sneeuw; — het dek sel dicht.

Hij bijt erin, rukt eraan, ruikt wat lekkers erin; —
hij bekrabbelt hem met zijn poten.

„O, Bello!... neel neel... Mag niet, Bello. Voor
grootmoel... O, Bello! Néé!”

Hij laat de mand los. Hij springt weer naar je toe; hij
knuffelt zich warmpjes tegen je dikke mantel. 't Is
of hij zeggen wil: „Stil maar, hoor! Huil maar niet!
Laten we samen lekker sla pen gaan.”

Domme, kleine hond! ... Hoe zal hij je helpen?

7. Va der

Moeder zocht, moeder vroeg overal naar Miep;
— niemand kon moeder helpen.
De bakker liep brommend het hele dorp door; —
't hielp niets... „Zo'n domoor! Zo'n ondeugend
est!”

Va der kwam thuis; — door de achter deur.
„Hè, lekker!...” Hij was zo koud, hij was zo moe
van het werken. Nu, in zijn warme huisje, rook hij
de heerlijke geur van verse oliebolletten. Hij wreef
zijn koude handen van pret.
Maar...! Zo vreemd!
Waar was moeder? Waar was Miep? Waar was Bel lo?
Ze zouden nu, op die koude oudejaarsdag toch
niet buiten zijn? En — nòg vreemder! — de voor-
deur stond open, op een wijde kier. Brrr! zo koud!
Hij be greep er niets van.
Hij keek eens even naar buiten; de straat in.
Buurvrouw kwam voorbij.
„Is ze er al?” vroeg zij.
„Wie...?”
„Miep natuurlijk... Of wéét je nog niet, dat ze
wegge lopen is?”
„Miep?... Wèg?... Nou, in de sneeuw?”
Va der schrok. Hij vergat zijn kou, zijn moeheid...
„Maar, — maar hoe kàn dat?”

Buurvrouw liep haastig door. Ze wilde nog gauw een paar boodschappen doen vóór het donker werd... Hè, en dan, dan zou ze, ook weer gauw, in haar war me huis je dui ken, de deur dicht.

Vader?... Hij stapte dadelijk de straat op. Hij zou...!

Daar kwam moeder al aan; — tranen in haar ogen; en zonde Miep.

„Waar is ze? Waar is ze?” riep vader bang.

„Ik weet het niet. Nèr gens!...” snikte moeder.

„Maar hoe kàn dat dan? Hoe is...”

Moeder vertelde. Van de mand met oliebolletjes voor grootmoeder; — van de bakker; — van het paard dat gevallen was.

Toen zei vader op eens: „Ze zal toch niet naar grootmoeder zijn gaan lopen, die kleine domoor?... Ik? Ik spring dadelijk op mijn fiets. Ik ga kijken...”

En door de bittere kou ging die oude jaarsdag een eenzame man de lange, witte weg naar de molen; en dan het smalle zijwegje in.

Zijn hart was zo angstig. O, als zijn kindje nu bij grootmoeder óók niet was...!

En 't begon weer te sneeuwen.

8. „Is Miep hier?“

Het huis je van grootmoe...

't Lag diep onder de sneeuw weggedoken. Een paadje was schoongeveegd naar de smalle weg. Dat had grootvader gedaan.

u zat hij zijn pijpje te roken aan de tafel bij het raam. Het lichtje onder de koffiepot pinkelde. Hij zat, over de bloempotjes heen, de witte, wijde wereld in te kijken. Maar — erg vrolijk wàs hij niet. 't Leek net, of er iets verdrietigs was in de stille, witte wereld buiten... Maar wàt het was, — och, hij wist het niet.

„Kom, 'k ga er nog even uit,“ zei hij. „'k Ga de krant wegbrengen naar de boer.“

„Mens,“ bromde grootmoe der, ... „'t is zo'n weer! Blijf toch lekker bij de kachel.“

„Neen, — ik móet er even uit.“

't Was, of die vreemde verdrietigheid, die stille onrust in zijn hart hem naar buiten dreef...

Grootmoe der schudde haar hoofd.

„Die man tocht!“ bromde ze. En bij haar koffiepotje voor het raam breidde ze ijverig verder aan een lekkere, warme trui voor Miep; — Miep, d'r lieveling.

Ze kroop dicht bij de ruit: 't begon al een beet je duister te worden in het kamertje.

En buiten sneeuwde het: grote, wollige vlokken. Hé, — wie komt daar nu aan fietsen over het smalle wegje? 't Lijkt wel een sneeuwpop op de fiets, zo wit ziet hij eruit... Och, de man kàn bijna niet verder komen door de hobbelige sneeuw.

Kijk, wat nou? ... Moet hij hier zijn?

Hij smijt zijn fiets tegen de heg, komt haastig het paadje oplopen, staat al vóór het raam; — z'n beide handen als een kommetje tegen de ruit, om beter naar binnen te kunnen kijken.

Grootmoe? ... O, nu ziet ze pas, wie die sneeuwpop is.

Jan! ... Háár Jan! ... Maar, maar wat? ... wàt?

Dan hoort ze hem roepen, door het glas heen: „Moeder, is Miep hier?...” Zijn stem beeft zo vreemd.

Grootmoeder zet grote ogen op, verwonderd, verschrikt. Haar breiwerk valt op de grond.

„Miep?...”

Maar... maar... hoe kan dat kind, dat arme schaap, hier zijn? Nu, in dat barre weer? Grootmoe is al naar 't portaal tje gestommeld. Haar oude benen trillen van de schrik om dat vreemde opeens.

„Miep?...”

Ze rukt de deur open.

Vader stampet en slaat de sneeuw van zijn kleren,

stapt binnen. Och, hij heeft het al gemerkt: hier is ze óók niet. Hij schudt angstig zijn hoofd.

„Ja maar, jongen, ... wat is dat nou toch?” beeft grootmoe's stem. „Is ze wèg? Waar is ze dan?”

Vader valt op een stoel neer. Hij slaat zijn handen voor zijn ogen. Hij heeft niemand gezien op de lange, witte weg. De voetstapjes, die naar omhoog, over de sloot, de wijde landen ingingen, waren al lang dichtgesneeuwd. Hij heeft gevraagd bij de molen, of iemand ook een klein meisje had gezien. *Nie mand.*

O, en nu was 't heel erge toch ook waar. Hier, bij grootmoe en grootva, was ze óók niet.

„Maar vertel dan eens, jongen; — vertel me dan eens ...”

En vader, al opgestaan om maar dadelijk weer heen te gaan, en verder te zoeken, al weet hij zèlf niet, wáár hij zoeken zal, — vader, haastig, vertelde ... Van de mand met olieballen; van de bakker; van het paard, dat viel.

Grootmoe? ... Traanen brandden in haar ogen. „O, waar is 't stakkerdje dan toch heengegaan?” klaagde ze verdrietig. „Och, Jan, maar ze is tòch in Gods hand, altijd; *altijd*, jongen; en overal.”

Vader boog het hoofd.

Hij knikte.

„Ik ga maar weer naar huis, moeder ...”

9. Rtsss! Rtsss!

Grootva der komt terug van de boer.

Brrr! Wat kriebelt die sneeuw hem in 't gezicht! Hij sjokt voor over gebogen verder, zo vlug zijn oude benen maar lopen willen... Hè, thuis te zijn; bij de warme kachel te kruipen; zijn pijpje te stoppen... Rtsss!... Rtsss!...

Brrr! Wat een slechte, een gure oudejaarsdag is dat. En dat vreemde onrustige daar van binnen in zijn hart wil maar niet weg gaan.

Rtsss!... Rtsss!

Grootva der kijkt even terzij. Hoort hij wat? Och, 't is zeker de wind. En hij tobt maar verder door de dikke sneeuw.

Rtsss!... Rtsss!...

't Klinkt duidelijker toch.

Even stil staan; even kijken.

Ja, daar van terzij komt dat vreemde geluid... Hij probeert, tussen de dwarrelende sneeuwvlokken heen, het wijde land in te kijken. 't Wordt al zo somber donker in het veld...

Ja, dáár!... Daar beweegt wat, en 't komt dichterbij in grote haast... Rtsss!... Rtsss!...

Ah! — een hond, een *kleine* hond maar. Is 't anders niet? Wat doet dat domme beest nou in de kou midden op 't land?... Vooruit maar, hoor!

Grootva der tobt door.

Maar... Rtssss!... rtssss-rtssss! gaat het al heel dichtbij... „Au-wàfl”

Dat hondegeblaf in die stille, witte wereld klinkt zo vreemd, zo bang... „Waf!”

Nog eens blijft grootva der staan.

Wat is dat voor een dom dier?

Hijgend komt het dicht naar de weg hollen; — zijn rode tong ver uit zijn kleine bek.

Maar op eens staat het stil. Het steekt zijn kleine kop schuin omhoog, en jànkt, bang, verdrietig. Waar-òm?...

Dan...? Raar is dat! Dan, op eens ook, holt het weer terug het wijde land in. Telkens kijkt het om... Raar!

Brrr! wat koud! Kom, gauw naar de warme kachel toe. Och, wat zal dat kleine beest het óók slecht hebben in 't eenzame land. En als 't nou donker wordt...

Maar...

Rtssss!... Rtssss!

Zo waar, daar komt het beest wéér aan hollen, wéér naar grootva der toe.

Het hijgt van moeheid; maar het rit selt dapper verder door de dikke sneeuw. Het komt òp het wegje. Het komt tot vóór grootva ders voeten.

„Waf! Waf! Waf! ... Au-waf!”

O, maar dan ...!

Groot va der zet gro te ogen op.

„Bello, jochiel Ben jij dat? ... Jij?”

Nu ziet groot vader pas, wie die hond is ... Bel lol
Bello van kleine Miep! Maar hoe kàn dat nou? Hoe
komt dat beest op die gure, koude oude jaars dag
nou hier? Zo ver van zijn huis? En zo heel alleen? En
Bello doet zo vreemd.

Hij springt dol om hem heen. En hij blaft, blàft maar;
— hij is schor van 't wilde blaf fen.

Maar opeens ... al wéér!

Al wéér vliegt hij weg, terug het wijde land in ...
jankend, hui lend, als of hij erg bang is.

„Bello, jochie, kom hier! Kom hier toch, dwaas
beest. Waar ga je nou toch naar toe? ... Bello,
kòm! ... Kòm, kom hier!”

Maar Bello komt niet. Bello staat wel even stil, kijkt
om, jankt verdrietig; — zijn kopje schuin om
hoog ... „Waf, au-waf!” ... 't Is, of hij roepen wil:
„Groot va, kom hier! ... Kom toch hier. Waar ga je

nou toch naar toe? Grootva, kòm!... Kòm, kom hier!"

Grootva bromt: „Gekke hond, wat man keert jou? Wil je hebben, dat ik met je spelen ga in de sneeuw? Lopen wie 't hardst kan, zeker? Ha-ha-hal Jij, kleine domkop!... Nou, maar als je dan in het land blijven wilt, rare hond, dan moet je het zèlf maar weten. Ik kan je niet van gèn gaan. Ik ga naar de kachel."

Grootva tobt wéér verder.

Maar voor de derde maal komt de kleine hond te rug... Rtsssl rtsssl rtsssl

Wéér het wegje op, wéér voor grootvaders voeten: grootva der valt bijna over hem heen.

En dan grijpen Bello's tanden grootvaders broekspijp. En hij trekt, en gromt... 't Is, of hij de oude man mee trekken wil het wijde land in... „Kom toch, domme grootva der; — kòm toch met me mee. Ik weet iets..."

Bello laat los, springt een eindje weg, komt te rug, pakt grootva der wéér bij zijn broekspijp; — trekt, rukt, gromt... „Kom dan toch! Ik kan niet praten, en ik moet je tòch wat vertellen. Kòm nou! Doe het nou!"

Grootva der?... Hij trekt een dikke rimpel boven zijn neus. Hij denkt: „Waarom doet die hond zo vreemd? Neen, dàt is geen spelen meer. Hij weet

iets, wat ik *niet* weet. Dat wil hij mij vertellen. Ja, daar ginder in het land moet iets zijn. Maar wàt?"

„Bello, jochie," zegt grootvader, „wat wil je toch? Wil je, dat ik met je meega?"

En grootvader stapt zuchtend achter Bello aan het land in. Zijn broekspijpen heeft hij omgeslagen... Vooruit dan maar; in vrede des naam dan maar. Daar ginder moet iets zijn. Maar wàt?

De kleine hond?...

„Waf, wàf! ... au, waf-wàf! Wàf!"

Hij springt dol om de oude man heen, jankt van blijheid nu... „Ga je mee, grootvader? O, ja, goed, grootvader! Ik kèn je wel. Ik weet wel, wie je bent. Kom maar, hoor! Kom maar gauw, hoor!"

Hij holt vooruit: hij kan beter door de dikke sneeuw heenkomen dan de oude man. Even weer blijft

Bello staan, even wachten. Even kijken, of grootvader ècht kòmt...

„Wàf... Kom! Loop maar hard, grootvader, net als ik. O, wat loop je langzaam! Kom toch!... Ah, maar je kòmt: ik zie het wel. Je kòmt... en dat is goed, dat is goed!... Wàf."

10. „Wij wa ren zo al leen“

Groot va hijgt; — dat tob ben door de dik ke sneeuw maakt hem zo moe.

Ge luk kig! Het sneeu wen wordt wat stiller.

't Gaat langs een hek heen, een smalle sloot o ver, een witte dijk op.

Bello is al o ver die dijk heenge hold. Groot vader ziet hem niet meer.

Dan klimt groot vader met zijn moede benen die dijk óók maar op. Hij móet wel.

En als hij bo ven is . . . ! Als hij o ver de rand kijkt . . . !

Wat? . . . Wat ligt daar aan de kant van die brede, bevroren sloot? Vlak bij een kromme boom, die o ver de sloot heen buigt? . . . 't Is iets donkers; 't ligt half in ge sneeuwd. 't Be weegt . . .

Wat? . . . Wat is dat?

De hond, die dwa ze hond, is er al heenge hold. Hij staat er met zijn beide voorpoten boven op; — en, zijn kop schuin in de hoogte, jankt hij van blijheid: „Waf! . . . Au-au-au-wåf! Wåf! . . .“

't Is, of hij zeg gen wil: „Zie je nou wel, groot vader, hier, hier is het! Kom ook maar gauw hier! Wij wa ren zo al leen. Kom ook maar bij ons lig gen.“

Maar wat is het, dat donkere?

* *

*

Groot va der is ge ko men.
Nu ligt hij neer ge knield in de sneeuw; — naast dat
don kere.
Een kind? ... Een meis je? ... Wie?
Hij veegt voor zichtig de sneeuw van haar mantel-
tje, van haar ge zicht je ...

Miep??

„Kind je,” schrikt groot va. Zijn stem beeft. „Kind-
je? ... Jij? ... Hier? ... Och, stak kerd je, stak kerd je!”
Hij heeft haar da de lijk op ge tild, haar te gen zijn
schouder ge legd; hij heeft haar haastig weg ge dra-
gen uit die bar re, bo ze we reld van sneeuw, en van
kou, en van een zaam heid ... „Stak kerd je!”

O, 't ging zo langzaam, zo moeilijk.

Miep was zo zwaar, en de sneeuw lag zo dik, en grootvader was al zo oud. En hij moest ook nog de hengselmand aan zijn arm dragen. Wat erin zat, wist hij niet. Het ene klompje had hij Miep weer aangetrokken.

Maar hij hield dapper vol. Hij knuffelde zijn kindje dicht tegen zich aan. Vooruit! Naar huis! Naar grootmoe!

Die Bello, die dwaze hond! Die danste maar, dol van blijheid, om hem heen, liep hem voor de voeten, sprong tegen hem op... „Goed zo, grootvader goed zol ik heb het je verteld van Miep, hè? En nou ben je toch gekomen... Aul Wâf!”

Ze kwamen — eindelijk — op het wegje. Grootvader hompelde doodmoe verder; — naar huis! Bello schoot heen en weer... „Wâf!... Wâf!... Fijn, hè, grootvader?”

Miep, tegen grootvaders schouder geklemd, kreunde zacht.

Maar ginds was al het lichtje van grootmoes kofkoppot voor het raam. Het pinkelde zo helder, zo blij in de donker, die komen ging. 't Was, of het riep: „Kom maar! Houd nog maar even goed vol, grootvader!... Hier, hier is veiligheid, en warmte, en rust. Kom maar gauw!”

11. „Na re hond...?”

Grootmoeder zit weer voor het raam, maar haar breiwerk ligt in haar schoot. Neen, ze kàn niet breien. Miep weg? ... O, dat arme kind! En nou in die barre kou. „Stakkerd je, waar ben je nou toch? O, kòn ik je maar zoeken gaan, maar ik weet he le máál niet, wáár ik je zoeken moet.”

Mieps vader is weer weggefietsd, naar huis terugg... Och, *misschien*, héél *misschien* is ze al weer bij haar moeder als vader thuis komt. O, als dát eens wáár was!

En wat zal grootvader schrikken, als hij zo da de lijk van de boer terugg komt. Hij? — *Hij* weet nog niets van dat heel erge.

Groot va der? ...

Daar komt hij al aan. Grootmoe ziet hem in het halfdonker op het wegje

Máár ... er springt een kleine hond om zijn voeten; en hij draagt iets tegen zijn schouder: een groot, donker ding.

Wát het is, — dat kan grootmoe nog niet zien ...

Vreemd!

En hij loopt zo langzaam. Zou hij moe zijn?

Maar wat doet die man ook in de kou? Waar om is hij niet lekker bij de warme kachel gebleven? ...

Ze zal maar gauw de deur voor hem open doen.

Groot va der stom melt binnen.

De kleine hond is al, langs grootvaders benen heen, naar binnen gesnapt.

Grootmoe merkt het niet. Ze kijkt verschrikt naar wat grootva der in zijn armen draagt.

„Een kind? ... Hoe? ... Wie? ... Wat? ...”

Maar grootva der heeft haar 't kindje al toege duwd.

De sneeuw rit self van de kleertjes af, valt in 't halfdonkere portaal.

„Wie? ... Wat? ... Máár, maar is dat ...?”

Miep?? ...

Grootva der, zo vre se lijk moe, leunt hijgend tegen de deurpost. Miep was zo zwaar; — 't was al zo'n

gróót kind... Neen, hij kan niets vertellen nog.
Even rusten!

Grootmoe schuift hevig verschrikt het kamertje
binnen. „Kindjel... Miepl... Jij, Jij? Och, arm
schaapl Maar hoe,... hoe?...”

Een van Mieps sneeuwklompjes valt op 't vloer-
kleed.

Bello is al vooruitgegaan. Hij blafft, hij rent, hij
springt op een stoel, springt er ook weer af... „Waffl

Au-waf! Au-waf! ... Waf! ... Ja, ja, zó is het goed; zó is het heel goed."

En als grootmoe mèt haar kindje op de stoel naast de tafel neerzakt om beter te kunnen kijken, wat Miep deert, — om haar manteltje los te maken, — haar mutsje af te zetten, — dan is Bello al op een andere stoel gesprongen, — heeft zijn voorpoten op de tafel gezet. Zijn kleine kop houdt hij schuin ... „Ja, zie je wel? ... Waf! ... Nou is het goed! ... Waf! ... Nou is het héél goed! ... Au-au-waf!"

En dan — dwaze hond — neemt hij opeens wéér een sprong, óók op grootmoe's schoot. Ja, daar, dicht bij Miep, — dáár lijkt het hem wel een fijn plekje ...

Hij rolt eraf, bommert op de grond. Grootmoe, in haar schrik, heeft hem een duw gegeven ... „Koest! Stil toch! Dat arme kind! bromt ze. „Koest, nare hond!"

„Nare hond?"

Grootva is ook naar binnen geschuifeld.

„Nare hond? ... Mijn lieve mens, Bello is de beste hond van de hele wereld. Als Bello er niet was ge-

weest... Als Bello me niet geropen had... Dan,
— brrr, dan was ons kindje doodgevoren in de
kou van nacht."

Bello zèlf begrijpt van dat gepraat van die grote
mensen niet veel. Hij heeft Mieps klomp gevonden
op het vloer kleed.

Hij slingert hem grommend heen en weer: de natte
sneeuw klon ters vlie gen door het net te ka mert je.

„Au-wàf!”

12. Ou de jaars a vond

Groot vader gaat weer de sneeuw in.

Naar het verre dorp, om te vertellen, dat Miep is gevonden? Welneen! Die weg zou veel te lang zijn voor de oude, moede man.

Hij gaat naar de molen. Dat is niet ver. Daar is een telefoon. Hij zal de bakker van het dorp opbellen. Die heeft ook telefoon. Hij zal vragen: „Och, bakker, ga even vertellen aan vader en moeder, dat Miep, veilig en warm, bij ons in de bedstee ligt... Dat wil je wel doen, hè? Die vader en die moeder zullen zo vreselijk ongerust zijn, nu de donkere avond gekomen is... Maar, hoor eens, je moet óók zeggen, dat ze van avond niet naar hier mogen komen. 't Weer is veel te guur en wij zullen wel goed zorgen voor 't kleine ding... Morgen, op de nieuwjaarsdag, moeten ze hun kindje maar komen halen. En dan zal ik wel vertellen, hoe de kleine wegloopster gevonden is... Bello is ook hier.”

Ja, dat alles zal grootvader door de telefoon vragen aan de bakker.

Grootmoe in het stille kamertje, zit vóór de bedstee. Miep ligt erin, diep onder de dikke dekens weggedoken.

Bello ligt ook in de bedstee; — aan het voeten-

eind, zijn ene poot over zijn kop heen gevouwen. Zó lekker vindt hij dat plekje.

Mòcht dat?... Ja, 't mocht. Grootva en grootmoe hebben 't wel gezien, dat hij, stillletjes, bij zijn kleine vrouwtje wegkroop. Ze hebben elkaar een knip oogje gegeven. Dat betekende: „Och, laat hem maar liggen voor de ze keer; — dat heeft hij verdiend.”

Grootmoe vraagt ondeugend: „Miep, lag je in die zachte sneeuw bij de sloot ook niet lekker?”

Miep griezelt... „Nee, nee, o nee...” Ze kruipt nòg dieper weg in haar warme hol. Zo lekker, hè, zo lekker!

Grootmoe heeft Miep uitgekleet; haar met twee hete kruiken in bed gestopt... Grootmoe heeft een doek strak om Mieps voet gewonden; nu is de pijn veel minder... Grootmoe heeft een gloeiend warme beker anijsmelk klaar gemaakt voor Miep.

Miep heeft alles verteld. Van de oliebolletjes; van de bakker; van het paard; van de weg de witte landen in; van Bello...

Grootmoe heeft haar hoofd geschud... „Och, och, wou jij grootva en grootmoe tòch oliebolletjes brengen? Je bent een *lief* meisje; maar je bent ook een *dom* meisje... Och, och; als die brave Bello je niet gevonden had; als je nou, in de koude avonden

de koude nacht, eens was blijven liggen in de sneeuw... I Vre se lijk!" Dan...

„Geef me je handjes eens!"

Miep doet het. Grootmoe neemt de kleine handjes in háár grote handen. Ze legt die samen tegen het kussen, dicht bij Mieps wang... Grootmoe buigt haar hoofd, sluit haar ogen.

Ze bidt. Ze spreekt tot God.

„Lieve Heer, ik dank U, dat Miep tòch weer thuisgekomen is uit de barre sneeuw. 't Was zo èrg!...

Maar U hebt gemaakt, dat Bello haar vond en dat Bello grootvader roepen ging. O, Miep is zo dom geweest en Bello is maar een onnozelen beest; maar U hebt *alles* zo goed gemaakt. Ik dank U. Miep dankt U ook. Wij allen samen, wij *danken* U!... Amen."

Miep?... Ze slaapt niet. Ze hoort de zachte eerbiedige woorden wel. Tranen branden in haar ogen. Ze drukt haar wang dicht tegen grootmoe's knokkelhanden.

„Grootmoe..."

„Ja, kind?"

„Grootmoe, — toen, in de sneeuw... Ik heb ook gebed."

„Dat is goed, mijn kind. God, onze Vader in de hemel, ziet ons altijd en overal. Hij heeft ons bewaard in het oude jaar. Hij zal ook in het nieuwe jaar voor ons zorgen."

Nu brandt de lamp. De gordijnen zijn dicht geschoven. Daar buiten is de kou, en de eenzaamheid. Hier binnen is de gezelligheid, en de warmte. Grootva is weer thuis; — gelukkig!
Hij zit aan de tafel bij het raam, rookt lekker zijn pijpje. Grootmoe zit ook aan tafel, breit.
En tussen hen in staat een schaal; een schaal met tien

glanzend gouden oliebol len, dik onder de poeder suiker uit het zak je.

Miep met haar ene oog langs het kussen, ziet ze. Haar ogen schitteren: haar kleine hart is zo blij... En zo da de lijk, als de chocolade melk klaar is, krijgt zij ook een oliebol. Ze mag uitkiezen. Grootmoe heeft het beloofd... O, en thuis, op het dorp, eten vader en moeder ook oliebol len; — ze zijn nu niet ver dertig meer om háár...

Morgen is het nieuw jaar. Morgen zullen vader en moeder komen. Maar nu, — nu ligt ze zo heerlijk weggedoken in de warme koets. Nu ruiken de oliebol len en de chocolademelk zo lekker.

Nu...? Mieps ogen vallen dicht. Neen! Néén! Ze moet wakker blijven nog; — nog een klein poosje. Bello, — grootmoe zal lekkere beentjes voor hem bewaren uit de soep, — Bello, in zijn warme holletje, snorkt.

* *
*

Nu slaapt Miep.

Grootva met de oliebol len, grootmoe met de chocolademelk, — ze zijn samen bij de bedstee komen zitten; samen hebben ze gesmuld.

„Jouw oliebol len, hè?” heeft grootva gezegd; — met een knip oogje.

Miep heeft een beetje gelachen; — ze heeft zich ook een beetje geschaamd.

Zo is het feest geweest die oude jaarsavond in het
kleine huisje.

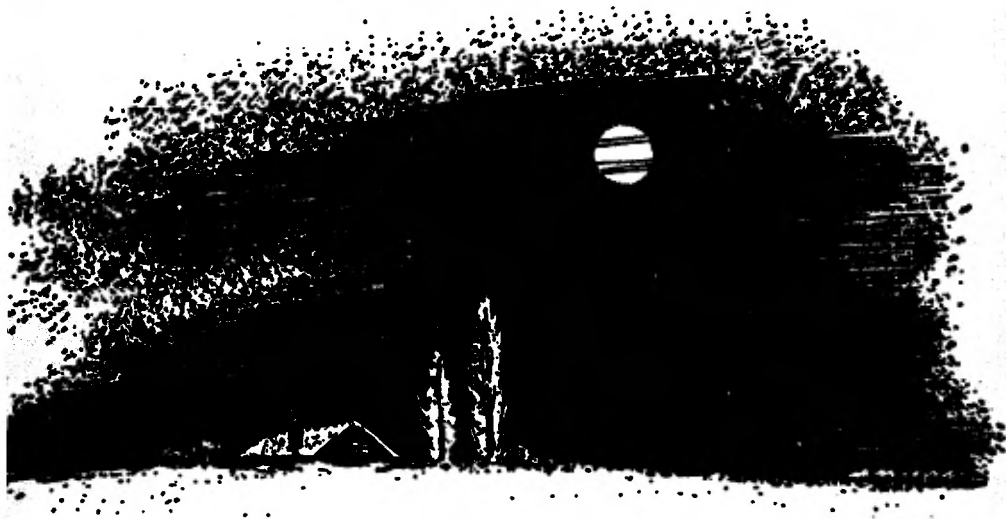
Nu slaapt Miep.

Soms woelt ze. Dan ligt ze wéér in de sneeuw; maar
de sneeuw is zo lekker wárm; — hè, ze kruipt er
hoe langer hoe dieper in... Bello sleept ze ook
mee; aan zijn ene poot.

Buiten staat de koude, witte nacht. Hij wacht op de
eerste morgen van het nieuwe jaar.

Maar — de voetstapjes in de sneeuw?

Niemand kan ze ooit weer vinden.

Van W. G. VAN DE HULST verschenen bij dezelfde uitgever:

Jaap Holm en z'n vrienden	23e druk
Ouwe Bram	20e druk
Willem Wijcherts	17e druk
Zo'n vreemde jongen	11e druk
Peerke en z'n kameraden	17e druk
Gerdientje	15e druk
Om twee schitteroogjes	12e druk
Wout de scheepsjongen	9e druk
Van een klein meisje en een grote klok	14e druk
Er op of er onder	11e druk
Het gat in de heg	13e druk
Een held	10e druk
Ergens in de wijde wereld	8e druk
Hans in 't bos	9e druk
Rozemarijntje	20e druk
Rozemarijntje naar school	20e druk
Rozemarijntje en Rooie Pier	14e druk
Rozemarijntje en de oude juffrouw	9e druk
Rozemarijntje en de zwarte jongen	11e druk
Het karretje	6e druk
Jantje van de Scholtenhoeve	8e druk
Thijs en Thor	9e druk
Gedroogde appeltjes	5e druk
Van de Hulst-pretten	

VOOR ONZE KLEINEN

Fik	20e druk
Van Bob en Bep en Brammetje	18e druk
Allemaal katjes	16e druk
Van de boze koster	19e druk
Het huisje in de sneeuw	19e druk
Van drie domme zusjes	14e druk
Bruun de beer	17e druk
Zo'n griezelig beest	11e druk
Het wegje in het koren	17e druk
Grote Bertus en kleine Bertus	12e druk
De wilde jagers	13e druk
Anneke en de sik	13e druk
Het plekje dat niemand wist	13e druk
Karelkje	12e druk
Het kerstfeest van twee domme kindertjes	11e druk
Het zwarte poesje	11e druk
Het klompje dat op 't water dreef	9e druk
Annelies	8e druk
Voetstapjes in de sneeuw	8e druk
De bengels in het bos	7e druk
Kleine zwerver	6e druk

VOOR OUDEREN

Stille dingen	5e druk
Om het kind	3e druk
Zeven kerstvertellingen	4e druk
Het vertellen	6e druk